

Van
**HANNIE
KEESJE** en

door
W. JLTING
A

Van Hannie en Keesje

door

W. ALTING

*

Geïllustreerd door J. Lutz

*

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Het is donker. O, wat is het donker! En de wind huult. Luister maar: Hoei-oei, hoei-oei. Wat griezelig is dat! Het lijkt net of de wind boos is.

Het is al heel laat. Alle kinderen liggen al in bed. Alle kinderen slapen al.

Slapen ze allemaal al?

Natuurlijk! Het is zo donker en het is al zo laat!

Maar... wat is dat daar dan?

In dat huisje, midden in het dorp?

In dat kamertje, boven op de zolder?

Daar, in dat grote bed?

Daar liggen Hannie en Keesje in.

Maar die slapen toch zeker al lang?

Ze zijn om zeven uur al naar bed gegaan. En nu is het tien uur.

Nee, Hannie en Keesje zijn niet meer wakker. Dat kan niet, hoor!

Hoor!... Daar praat iemand. Daar roept iemand: „Hannie, Hannie, luister eens!”

Maar Hannie slaapt. Hannie hoort niet, dat Keesje roept.

„Hannie, word toch eens wakker. Ik ben zo bang!” Heel hard roept Keesje nu.

Hoort Hannie wat? Zal ze wakker worden? Ze beweegt zich even. Ze draait zich om. Vol spanning wacht Keesje.

Nee, Hannie slaapt weer rustig door. Hu, weer zo'n harde rukwind. 't Lijkt wel of het huis staat te schudden. En Hannie slaapt maar.

Wacht, Keesje weet wat!

Opeens pakt hij Hannie's vlechtje en trekt er aan. Dat zal toch zeker wel helpen.

„Au, au, niet doen, wat is dat?”

Hannie is opeens klaar wakker. „Waarom doe je dat? Ik sliep zo lekker. En nu heb jij me wakker gemaakt. Nare jongen!”

„Luister toch eens, Hannie. Het waait zo hard. En wat is dat toch? Daar bij de kast! Telkens hoor ik: tik, tik, tik.”

„Dat kan niet, jô,” zegt Hannie. „Dat heb je maar gedacht.”

Even is het stil.

Maar dan... „Daar is het weer,” roept Keesje. „Luister maar!” Tik, tik, tik.

Nu is het weer stil. Nu hoor je alleen de wind nog. Hoei-oei, hoei-oei!

Keesje kruipt diep onder de dekens. Dicht tegen Hannie aan.

Hannie zegt: „Wees maar niet bang, hoor! Ik zal wel uit bed

gaan. Ik zal het licht even aandoen. En dan zal ik wel eens kijken wat het is."

„O néé, niet doen! Nee hoor, ik ben bang!" En Keesje kruipt nog dichterbij Hannie. Hannie is zo flink.

Ja, Hannie is dapper. Ze gaat toch uit bed. Haar hart klopt wel een beetje. Een klein beetje bang is ze wel. Maar zij is de oudste. En de flinkste wil Hannie ook zijn. Daarom gaat ze toch uit haar lekkere, warme holletje.

Eerst met haar ene been. Dan met haar andere been. En met een sprongetje staat ze op de grond.

Maar. . . wat is dat nu?

O, Hannie gilt van schrik.

„O, wat nat. . . wat koud! Moeder, moeder, help!"

II.

Beneden in de kamer zitten vader en moeder.

Vader leest de krant. Moeder stopt de kousen.

Vader heeft de hele dag hard gewerkt. Hij heeft kolen gebracht bij de mensen. Allemaal grote zakken met kolen. Die draagt hij zomaar op zijn rug. Ja, vader is sterk, heel sterk!

Nu is vader moe. Af en toe vallen zijn ogen dicht en dan schiet hij met zijn hoofd naar voren. Bijna boven op de krant. Het is ook zo stil in de kamer. En het waait zo hard. Daar krijg je slaap van.

Maar opeens. . . . wat is dat? Wat hoort vader? Riep daar iemand?

Moeder hoort het ook.

„Dat lijkt Hannie wel," zegt ze.

Maar dat kan toch niet? Hannie slaapt al lang. En Keesje ook. Nee, het was zeker verbeelding.

Hoor. . . daar is het weer.

Vader gooit de krant neer. Hij doet de deur open. Hij holt de trap op.

En moeder heeft niet eens tijd om haar kous neer te leggen. Ze loopt vader achterna. Ze holt ook de trap op.

Moeders hand zit nog in de sok. Een grote, zwarte sok van vader. Maar dat geeft niets. Welnee, moeder moet weten, waarom Hannie zo roept.

Wat zal er toch gebeurd zijn?

Vader stapt het kamertje van Hannie en Keesje binnen. Hij doet het licht aan.

En, wat zien ze dan?

Daar staat Hannie. Naast haar bed.

Waarom staat ze daar zo raar? Ze lijkt precies een ooievaar. Ze staat op haar ene been. Haar andere been heeft ze omhooggetrokken. Wat raar!

Maar . . . daar ziet ze moeder.

En opeens gaat ze weer op allebei haar benen staan.

Ze holt naar moeder toe. Ze slaat haar armen om moeders hals.

En weet je, wat moeder doet? Ze neemt Hannie op haar schoot.

Net alsof Hannie nog een heel klein kindje is.

En dan moet Hannie vertellen wat er gebeurd is. Ze vertelt, dat het steeds maar ging: tik, tik, tik.

„Ja,” zegt Keesje, „tik, tik, tik. Ik was bang, maar Hannie niet.”

„Wel een klein beetje, hoor,” zegt Hannie. „En toen ik uit bed stapte, schrok ik zo erg. 't Was zo nat en zo koud op de grond. Hoe komt dat toch?”

Moeder kijkt. Moeder schrikt. Wat is dat?

Het heeft gelekt. Het heeft héél erg gelekt. Er staat een plas

van het bed naar de kast. Waar komt dat toch vandaan?

Ze kijken alle vier naar het dak.

En dan, opeens, ziet moeder het.

„O, kijk, een gaatje in het dak!“ Moeder wijst er naar.

Plotseling schieten ze allemaal in de lach.

Wat heeft moeder een rare hand! Zo groot, en zo zwart! 't Lijkt wel of het de hand is van Zwarte Piet. Maar nee, dat kan niet.

Weet je, wat het is? Moeder heeft haar hand nog in vaders sok. Moeder was vergeten, dat haar hand er nog in zat.

In die sok zit een gaatje. En door dat gaatje... daar steekt moeders vinger door.

O, o, wat een raar gezicht is dat! Ze rollen bijna om van de pret.

Dan zegt moeder: „Nu gaan we eerst de natte boel opruimen.

Want het is al heel laat. Jullie moeten gaan slapen. Anders kunnen jullie morgen je bed niet uitkomen. En dat mag niet.”

Nee, dat mag niet. Dat vinden Hannie en Keesje ook. Want morgen... .

Dan is er iets prettigs. Iets heel prettigs. En verbeeld je, dat ze dan niet wakker konden worden. O, nee, dat zou àl te erg zijn.

Dat mag niet gebeuren.

Eerst worden Hannie's voeten afgedroogd. Dan stopt moeder haar weer lekker in bed. Fijn naast Keesje. Daarna wordt de plas opgedweild. Vader heeft al een emmer gehaald. En een dweil heeft hij ook meegebracht.

Maar dan... o, daar is het weer! Ja, daar gaat het weer: tik, tik, tik!

Wat is dat dom! Ze waren het vergeten. Het regent nog steeds. En het lekt ook nog.

Wat moeten ze toch beginnen!

Vader kan nu niet op het dak klimmen. Het is al veel te donker.

En het waait veel te hard. Vader zou van het dak afwaaien.

Maar wat dan?

Wacht, moeder weet raad.

„Weet je, wat we zullen doen?“ zegt ze. „We zetten een emmer onder het gaatje. Dan kunnen daar de druppels in vallen.”

Ja, dat is goed, dat is prachtig. Dat heeft moeder goed verzonnen.

Zo gebeurt het dan.

De druppels vallen in de emmer. Precies er midden in.

Het zeil is weer droog.

En Hannie's voeten zijn weer lekker warm.

Nu gaan ze allemaal slapen.

Vader gaat al naar beneden.

„Welterusten, hoor,“ zegt hij, „slapen jullie maar lekker.”

Moeder komt nog even op de rand van het bed zitten.

„Nu zullen jullie niet meer bang zijn, hè,” zegt ze. „We hebben immers gebeden, toen jullie slapen gingen. En de lieve Heer zorgt voor jullie. Altijd!”

„Maar het is zo donker, moeder,” zegt Keesje. „Dan kan de lieve Heer ons toch niet zien?”

„Ja, hoor,” zegt Hannie, „de lieve Heer kan alles, hè moeder?”

„Juist,” zegt moeder, „het geeft niet, dat het donker is. De lieve Heer ziet ons tòch. En Hij zorgt voor ons allemaal. Onthoudt dat maar goed, hoor!”

„Ja, moeder,” zegt Keesje, „ik zal niet meer bang zijn.”

„Ik ook niet,” zegt Hannie, „nooit meer!”

„Dat is goed, kinderen,” zegt moeder. „Gaan jullie nu maar lekker slapen.”

Moeder stopt ze nog eens lekker in. Ze krijgen allebei een kus en dan gaat moeder naar beneden. „Welterusten, hoor!”

Alles is weer stil.

De wind waait nog wel en soms horen ze nog: tik, tik, tik.

Maar nu geeft het niets meer.

Ze liggen zo lekker. Ze liggen zo warm.

En morgen... dan is er iets leuks.

Fijn, hoor!

III.

De weg is lang. De weg is stil. Alle mensen zijn aan het werk. En alle kinderen zijn naar school.

Maar... wie komen daar aan? Heel in de verte?

Het zijn vier stippen.

Twee grote stippen en twee kleine stippen. Ze worden steeds groter. Ze worden steeds duidelijker.

Het zijn twee grote mensen en twee kinderen. Een jongetje en een meisje. Dat zijn de kleine stippen. En een moeder en een grootmoeder. Dat zijn de grote stippen.

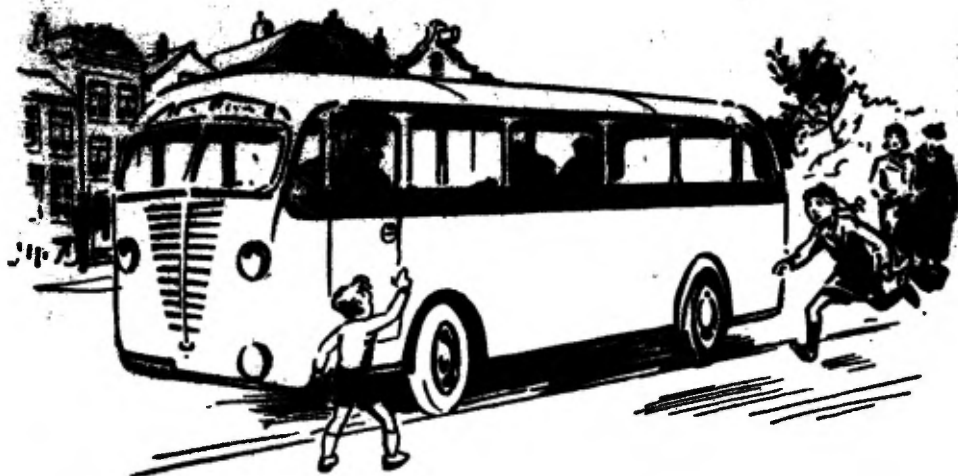
Als ze dichterbij zijn gekomen, zien we dat het meisje leuke, kleine vlechtjes heeft met blauwe strikjes er in.

Het jongetje heeft een rode kuif. En die kuif krult een beetje. Dat staat zo grappig.

Het meisje draagt een boodschappentas. En het jongetje draagt ook wat. Hij draagt een paraplu. Daar moet hij voor zorgen. Dat heeft moeder gezegd.

Dat kan hij best. Natuurlijk. Hij is al groot. Hij zal hem niet vergeten, hoor! Welnee!

Weet je wie die kindertjes zijn?

Dat jongetje is Keesje. En dat meisje is Hannie.

Waar gaan ze toch heen, die vier?

Moeder en grootmoeder lopen rustig. Maar Keesje loopt telkens een eindje vooruit.

„Laten we toch doorlopen,” zegt hij. „Als hij eens weg is. Wat moeten we dan doen?”

„We hebben nog tijd genoeg, hoor,” zegt grootmoe. „Kalmpjes aan maar. Anders ben je al moe, voordat je er bent.”

Dan loopt Keesje weer een ogenblik rustig mee.

Maar als ze bij de hoek van de straat zijn, rent hij weer hard vooruit.

En dan komt hij opeens met een verschrikt gezicht terughollen.

„O, hij staat er al, hij staat er al!”

Ja, nu zien moeder en grootmoeder en Hannie het ook. Daar staat hij al.

Maar . . . wat staat er dan toch?

Wel, de autobus. De grote autobus, waar ze allemaal mee naar de stad gaan.

Ze beginnen te hollen.

Keesje holt het hardst.

En Hannie loopt bijna even hard.

Dan komt moeder. Moeder kan ook hard lopen, hoor!

Grootmoe komt helemaal achteraan. Zij kan niet meer zo hard lopen. Zij is al zo oud. Zij is al een beetje stijf. Grootmoe loopt slof, slof, slof.

Kijk! Keesje is al bij de bus. Hij loopt naar de chauffeur toe. Hij wijst naar moeder en grootmoe, die in de verte aankomen.

En de chauffeur begrijpt het al. De chauffeur lacht. Hij roept: „Kalm aan maar, hoor! Ik wacht wel even.“
 Het is precies op tijd.
 Grootmoe was zo moe. Ze kon haast niet meer. Maar nu hoeft ze zich niet meer zo erg te haasten. Nu komen ze er wel.
 Keesje stapt al in de bus.
 En dan stapt Hannie er ook in.
 Ze hebben een fijn plaatsje. Bij het raam.
 Even later komen moeder en grootmoe ook.
 „Hè, hè,” zegt grootmoe. Ze hijgt er van.
 „Hè, hè,” zegt moeder. Ze hijgt ook een beetje.
 Ze gaan gauw zitten. Grootmoe naast Hannie. En moeder naast Keesje.
 Keesje heeft de paraplu naast zich gezet. Hij zal hem niet vergeten. Nee, hoor!
 En Hannie heeft de tas ook naast zich gezet.
 Ze kijken allebei naar buiten. Wat is er veel te zien! Soms rijden ze over een heel smal weggetje. Dan lijkt het net, alsof ze in het water zullen rijden.
 Maar dat gebeurt niet, hoor! Welnee! De chauffeur is voorzichtig. Hij let heel goed op.
 Keesje zou wel chauffeur willen worden. „Dan mag u allemaal voor niets meerijden,” zegt hij. „Moeder en grootmoe en Hannie. En vader natuurlijk ook.”
 „Dan zullen we wel dikwijls naar de stad gaan,” zegt grootmoe. „Wat jammer, dat je nog niet groot genoeg bent. Maar we zullen het onthouden, hoor! Vast well!”

IV.

Nu zijn ze in de stad.
 In de grote, drukke stad. Met een heleboel auto's en heel veel fietsen.
 Keesje en Hannie kijken hun ogen uit.
 Wat zijn hier veel mensen. En wat zijn hier veel winkels. En wat verkopen ze hier een prachtige dingen. Telkens zien ze wat anders.
 Weet moeder hier de weg wel?
 Er zijn zo vreselijk veel straten. Hannie kan ze niet onthouden.
 En Keesje helemaal niet.
 Ze geven moeder en grootmoe een stevige hand.
 In zijn andere hand draagt Keesje de paraplu. Hij heeft er aan gedacht, hoor! Natuurlijk. Hij had het toch aan moeder beloofd.

Ze lopen maar steeds door.

Af en toe blijven ze voor een winkel staan. En soms stappen ze wel eens binnen. Dan koopt moeder wat.

„Kijk daar eens wat een grote winkel!” roept Hannie opeens.

„O ja, wat is die hoog,” zegt Keesje. „Laten we daar eens binnengaan, moeder!”

„Ja, daar kunnen we misschien wel een mooie jurk voor Hannie kopen,” zegt moeder. „Kom maar mee. Door deze deur moeten we gaan.”

Maar wat is dat voor een rare deur?

Keesje staat met open mond te kijken.

Het is geen gewone deur, die open en dicht gaat. Nee, het is een heel vreemde deur.

Hij draait steeds door. Telkens, als de opening voor komt, stapt er iemand tussen en dan draait hij mee.

En als hij binnen is, stapt hij er weer uit. Wat raar is dat!

„Eerst de kleinste maar,” zegt moeder. Ze geeft Keesje een duwtje en even later staat hij binnen.

Wat gaat dat leuk!

Nu komt Hannie.

En dan moeder en grootmoe. Allemaal draaien ze naar binnen.

Wat is daar veel te zien!

Je kunt het zo raar niet bedenken, of het is er. Potloden en schriften, armbandjes en kettinkjes. En koekjes en snoepjes zijn er ook al.

Het mooiste van alles vindt Keesje een duikelaartje. Dat is een heel klein poppetje.

Geen gewoon popje, want dan zou Keesje er niet naar kijken.

Dat is iets voor meisjes. Nee, dat popje kan duikelen.

De winkeljuffrouw zet het boven aan een schuin plankje. En al duikelend komt het naar beneden.

Wat vindt Keesje dat prachtig!

Als hij dat eens had! Wat zouden zijn vriendjes kijken.

Hij zet zijn paraplu neer en dringt helemaal naar voren, om het toch maar goed te kunnen zien.

Maar dan zegt moeder: „Nu moeten we weer verder, hoor Keesje! Jij zou hier de hele dag wel willen blijven staan, geef ik.”

„Vind je het zó mooi?” vraagt grootmoe.

„Nou.” Keesje zucht er van.

En dan... dan pakt grootmoe haar portemonnaie. En ze neemt twee kwartjes uit die portemonnaie. En wat zegt grootmoe dan? Nee maar, hoort Keesje het goed?

„Kijk eens, Keesje, dit kwartje is voor jou. En dit is voor Han-

nie. Nu mogen jullie uitzoeken, wat je het liefst wilt kopen. Zoek maar goed, hoor!"

Maar Kees hoeft niet te zoeken. Hij weet het dadelijk. Als het nu maar niet duurder kost.

„Een duikelaartje, grootmoe, dat heb ik het liefst. Dat vind ik het leukst.”

Grootmoe vraagt aan de juffrouw wat het kost. Vol spanning wacht Keesje op het antwoord.

Het kost. . . . precies een kwartje. Is dat even fijn!

De juffrouw pakt het voor Keesje in. En als een kostbaar pakje draagt Keesje het duikelaartje in zijn hand. Af en toe kijkt hij eens in het pakje. Het zit er nog in, hoor!

Hij geeft grootmoe een hand en daar gaan ze weer. Keesje draagt het pakje dicht tegen zich aan.

Hij zal het niet vergeten, hoor! Vast niet!

V.

„Nu gaan we eens boven kijken,” zegt moeder. Ze gaat naar een knopje toe en drukt er op.

Wat is dat nu? Ze moeten toch zeker de trap oplopen, om boven te komen?

Moeder lacht geheimzinnig.

„Wacht maar stilletjes af, dan zul je het wel zien.”

Vol spanning wachten de kinderen.

En. . . . nee maar!

Daar komt een kamertje naar beneden. Een klein kamertje.

Een meneer doet de deur open. Hij zegt: „Stapt maar in.”

Moeder en grootmoeder stappen naar binnen. En dan stappen Hannie en Keesje ook naar binnen.

De deur gaat dicht en daar glijden ze naar boven. Ze hoeven helemaal niets te doen. Ze kunnen stil blijven staan.

Wat gaat dat leuk!

En wat gaat dat wonderlijk! Het lijkt wel een droom!

Keesje zou er wel in willen blijven. Maar dat kan niet. Ze moeten nu eerst een jurk gaan kopen. Een nieuwe jurk voor Hannie.

Het hangt hier helemaal vol met jurken en mantels.

„Niets leuk, hoor,” vindt Keesje.

Hij loopt eens rond. Kijk, daar staan een heleboel paraplu's.

Grote herenparaplu's. En ook heel kleine paraplu's. Die zijn zeker voor kleine meisjes.

En dan. . . . dan krijgt Keesje opeens een kleur. Hij schrikt. Hij

schrikt vreselijk! Want . . . in zijn ene hand heeft hij een pakje.
Daar zit het duikelaartje in. Maar in zijn andere hand heeft hij
niets. Helemaal niets!
Waar is de paraplu nu?
Keesje zou er toch op passen?
Dat had hij immers beloofd?

Hij zou het niet vergeten. Vast niet.
En nu . . . nu is het toch gebeurd. Wat is dat dom. Moeder
zal wel erg boos zijn. En grootmoe zal hem wel een domme jon-
gen vinden.
O, wat vindt Keesje dat naar!
Maar dan . . . Keesje weet wat. Keesje weet wat moois. Zijn
ogen beginnen te schitteren.
Weet je wat hij zal doen? Hij zal de paraplu gaan halen. Hij

weet hem wel te vinden. Bij de juffrouw van de duikelaartjes.
Dáár heeft hij hem laten staan. Dáár moet hij zijn.
Hij gaat naar de trap. Hij loopt naar beneden.
Eerst gaat hij één trap af.
En dan komt er nóg een trap.
Wat een eind is dat!
Alléén met de lift gaan, dat durft Keesje niet. Hij loopt zo vlug,
als hij kan. Eindelijk is hij beneden.
Hij loopt eens rond. Hij kijkt overal. Waar is de juffrouw nu?
Ze stond toch daar, dicht bij de trap? Of was het aan de andere
kant?
Keesje weet het niet meer.
Hij zoekt en zoekt. Overal.
Maar de juffrouw van de duikelaartjes ziet hij niet. En de
paraplu ziet hij helemaal niet. En de trap kan hij ook al niet
meer vinden.
Het is hier zo verschrikkelijk groot. En Keesje is zo erg klein.
Hij loopt maar rond en hij zoekt maar. De tranen komen in zijn
ogen.
Wat moet hij toch doen?
O, o, domme Keesje. Wat zal er nu gebeuren?

VI.

Grootmoe en moeder en Hannie zijn boven.
Hannie heeft al drie jurken aangepast. Ze vindt ze alle-
maal even mooi.
En nu moet ze eens goed kijken. Want moeder heeft gezegd:
„Je mag zelf kiezen, Hannie. De mooiste, de allermooiste mag
je hebben.”
Maar welke is de mooiste?
Hannie weet het niet. Eerst vond ze de blauwe het mooist.
Maar toen vond ze de rode nóg mooier.
Het is zó moeilijk, zo vréselijk moeilijk.
„Welke vindt moeder het mooist?” vraagt Hannie.
„Nou, als ik mocht kiezen, dan wist ik het wel,” zegt moeder.
„Ik zou de blauwe nemen. Daar zit zo'n mooi speldje op. Pre-
cies goud, kijk maar.”
O ja, dat had Hannie nog niet eens gezien. Wat is dát prachtig!
Natuurlijk, die jurk neemt ze. Ze hoeft niet meer te kijken. Ze
weet het opeens.
Ze zal hem eens aan Keesje laten zien. Hij zal hem ook wel
prachtig vinden.

Maar . . . waar is Keesje toch?

Moeder weet het niet.

En Hannie weet het ook niet.

Grootmoe heeft hem net nog gezien. Bij de paraplu's. Wacht, ze zal hem wel even halen.

En grootmoe loopt naar de paraplu's. En ze zoekt. Overall.

Waar is hij toch? Grootmoe ziet hem niet.

Keesje is nergens. Hoe kan dat nu?

Grootmoe gaat weer naar moeder en Hannie toe. Moeder heeft de jurk al betaald. En Hannie heeft hem in de tas gedaan. Nu kunnen ze weggaan.

Maar Keesje . . . waar is die jongen toch?

Moeder en Hannie gaan ook zoeken. Op alle plekjes.

Maar Keesje is er niet.

Keesje is niet bij de paraplu's.

En hij is ook niet bij de jassen.

Hij is nergens te vinden.

Dan zegt moeder opeens: „Weet je, wat ik denk? Ik denk, dat Keesje zich een beetje verveeld heeft. En toen is hij zeker naar de lift gegaan. Die vond hij immers zo prachtig. Kom maar mee, dan zullen we eens gaan kijken.”

Och, wat jammer. De lift is juist beneden. Nu kunnen ze nog niets vragen. Nu moeten ze wachten.

O, wat duurt het lang. Hannie staat te trappelen van ongeduld.

Maar hoor . . . wat is dat?

Daar komt opeens een stem door de luidspreker. Een duidelijke stem.

En wat zegt die stem?

Ze luisteren.

Ze luisteren alle drie. Hoor!

„Er is een jongetje gevonden. Een klein jongetje met rood krulhaar. Dat jongetje heet . . . Keesje. Wil Keesjes moeder bij de portier komen om haar zoontje te halen?”

Moeder kijkt grootmoe aan.

En grootmoe kijkt moeder aan.

En Hannie roept: „Dat is onze Keesje! O, laten we gauw naar hem toegaan!”

„Ja,” zegt grootmoe, „gauw de trap af. We wachten niet op de lift, hoor. Dat duurt veel te lang.”

Ze lopen de trappen af, zo hard als ze kunnen. Hannie is het eerst beneden. Grootmoe komt het laatst. Slof, slof, slof.

Dan gaan ze de portier opzoeken.

En daar, op een stoel, wie zit daar? Met een behuild gezichtje?

Met een pakje in zijn ene hand en in zijn andere hand helemaal niets?

Dat is Keesje, onze domme Keesje. Die kleine jongen, die zo flink wilde zijn.

Hij ziet ze binnenkomen. Moeder en grootmoe en Hannie.

Hij vliegt van de stoel af. Naar moeder toe.

En moeder pakt hem. Ze knuffelt hem. Moeder zegt: „Domme jongen, hoe kom je hier toch? Helemaal alleen!”

Dan begint Keesje te vertellen. Van de paraplu. En van de juffrouw, die hij niet kon vinden. En van de trap, die hij ook niet meer kon vinden. Toen kwam er gelukkig een aardige juffrouw. Zij heeft hem meegenomen. En ze heeft in een vreemde hoorn gezegd, waar hij was.

„Ja, ja,” zegt Hannie, „dat hebben we gehoord. We waren zó blij, hè moeder? We zijn gauw naar je toegekomen. En nu hebben we je weer gevonden. Gelukkig, hoor!”

„Nou, gelukkig,” zegt Keesje ook.

„Nu gaan we gauw de paraplu opzoeken,” zegt moeder. „En dan gaan we naar de bus. Naar vader.”

Met z'n viertjes gaan ze de paraplu halen. Moeder weet hem wel te vinden. Moeder is zo knap.

Keesje mag hem weer dragen. Hij zal hem nu niet meer vergeten. O nee, nooit meer!

VII.

Het is weer donker.

Maar het regent niet. En het waait ook niet.

In het grote bed liggen Hannie en Keesje.

Moeder heeft ze naar bed gebracht. Ze waren zo moe. Ze hebben ook zóveel gelopen.

Ze hebben alles aan vader verteld.

Vader heeft gelachen toen ze vertelden dat ze zo hard gelopen hadden. En vader vond het duikelaartje zo leuk.

Maar toen moeder vertelde, dat Keesje nog zoek geweest was, had vader toch even gebromd.

„Domme jongen, jij wilde flink zijn, maar je was het niet. Je had bij moeder moeten blijven. Je bent immers veel te klein om helemaal alleen te gaan zoeken.”

Keesje kreeg een kleur. Ja, hij wist het wel. Hij zou het nooit meer doen. Vast niet!

En nu liggen Hannie en Keesje in bed.

Ze hebben hun avondgebedje opgezegd.

En moeder heeft ze er lekker warm ingestopt.

Dan zegt Keesje opeens: „O, moeder, ik was vanmiddag zó bang. En toen heb ik aan de lieve Heer gevraagd, of Hij me weer bij u wilde brengen. Ik heb het heel zacht gedaan. Niemand kon het horen. Maar de lieve Heer kon het wel horen, hè moeder?”

„Ja, hoor,” zegt moeder, „de lieve Heer hoort alles. En de lieve Heer kan alles. Hij heeft je weer bij ons gebracht. Hij zorgt voor jou. En Hij zorgt voor iedereen. Altijd.”

„Ja,” zegt Keesje, „altijd.”

„Nu ga ik gauw naar beneden, hoor,” zegt moeder. „Want morgen moeten jullie weer naar school. En als je niet goed geslapen hebt, ken je je les niet. Dan is de juffrouw boos. Welterusten, hoor kinderen!”

„Welterusten, moeder,” roept Hannie.

En héél zacht roept Keesje ook welterusten. Hij slaapt al haast. Hij was ook zo moe.

Maar morgen gaat hij naar school met zijn mooie duikelaartje. Fijn, hoor!

